

«ایران» بررسی می کند: عملکرد آماری ورزشکاران کاروان ایران در بازی های المپیک ناشنوایان توکیو

افت محسوس ورزش ناشنوایان

گروه ورزشی / کاروان ورزشی ایران در بیست و پنجمین دوره بازی های المپیک ناشنوایان با کسب ۳۷ مدال رنگارنگ (۸ طلا، ۱۰ نقره و ۱۹ برنز) و ایستادن در جایگاه هفتم جدول توزیع مدال ها به کار خود پایان داد؛ پایانی که نقاط ضعف و قوت این حوزه را بی پرده آشکار کرد. بررسی عملکرد کاروان نشان می دهد برنامه ریزی فدراسیون ناشنوایان در چهار سال اخیر با افت های متعدد همراه بوده، چرا که ایران نتوانست از جایگاه خود در دوره قبل به درستی دفاع کند. ضعف در نتیجه گیری، کاهش محسوس مدال آوری کاروان و نارضایتی ورزشکاران اعزامی به توکیو از کمبود امکانات و کاستی های ساختار مدیریتی، مجموعه عواملی بودند که در نهایت به افت محسوس کاروان

ایران در جدول مدال ها ختم شد. کاروان ایران در دوره قبلی بازی ها جایگاه سوم را کسب کرده بود. به نظری می رسد برای عبور از این وضعیت و رفع اشکالات ریشه ای، لازم است با آسیب شناسی دقیق، مسیر اصلاح شرایط، توسعه زیرساخت ها و توجه جدی تر به قهرمانان را در پیش گرفت تا ورزشکاران ناشنوا بتوانند با آمادگی کامل دوباره به اوج بازگردند. نکته تامل برانگیز اینجاست که در چنین شرایطی، بانوان ورزشکار نیز در این دوره از رقابت ها هم پای مردان جنگیدند و سهم جدی در مدال های به دست آمده داشتند؛ تا جایی که اگر موفقیت های آنها در کارنامه کاروان ثبت نمی شد، شاید حتی رتبه هفتم نیز به ایران نمی رسید.

فقدان سرمایه گذاری

و ضرورت توجه به استعدادها



مهران نیشهکان
رئیس سابق
فدراسیون
ناشنوایان

هفتمی در المپیک، تمام بضاعت کاروان ورزشی ناشنوایان ایران است. شاید خوش شانس کاروان ایران در این دوره، به عدم محاسبه مدال های روسیه در جدول رده بندی برگردد؛ چرا که اگر مدال های روسیه لحاظ می شد، جایگاه ایران قطعاً پایین تر

قرار می گرفت. بی پولی، مهم ترین مشکل ورزش ناشنوایان است.

اگر حمایت همه جانبه وزیر ورزش و جوانان نبود، کاروان ایران به طور کامل از حضور در المپیک ۲۰۲۵ توکیو بازمی ماند. در واقع وزارت ورزش و جوانان با حمایت مستقیم وزیر، صد درصد هزینه اسکان و رفت و آمد کاروان ناشنوایان به توکیو را تقبل کرد؛ در حالی که کاروان ایران بدون حتی یک ریال کمک مالی وزارت ورزش و جوانان در المپیک ۲۰۲۲ برزیل شرکت کرده بود. آن کاروان در هشت رشته ورزشی حاضر شد و به مقام سوم رسید، اما در این دوره، کاروان ناشنوایان در ۱۲ رشته نماینده داشت.

نبود اسپانسر و مشکلات اقتصادی باعث شد ورزشکاران حتی اردوهای باکیفیت و در سطح المپیک نداشته باشند.

اردوهای تدارکاتی تیم هایی که راهی توکیو شدند، تقریباً از فدراسیون خارج نشد و شاید تنها یکی، دو اردو در شهرهای دیگر برگزار شده باشد.

با وجود استعدادها و پتانسیل بالایی که در ورزش ناشنوایان ایران وجود دارد، اما از استعدادیابی خبری نیست تا جایی که با یک جست و جوی ساده می توان فهمید برخی ورزشکاران چندین دوره مدال آور المپیک بوده اند.

کاروان ایران در توکیو تقریباً با همان ترکیب دوره قبل اعزام شد؛ در حالی که می توانست عملکرد بهتری داشته باشد، به شرطی که روند فعلی ادامه پیدا نکند و مشکل بی پولی برطرف شود.

در صورتی که در ایران سرمایه گذاری مناسبی روی ورزش ناشنوایان نمی شود، سایر کشورها بسیار جدی تر کار می کنند.

همین موضوع باعث می شود ورزشکاران ما از رقبای جهانی عقب بمانند و سقوط جایگاه کاروان ایران در جدول رده بندی طبیعی جلوه کند.

با وجود همه این مشکلات، فدراسیون ناشنوایان ایران یک حامی مؤثر در کنفدراسیون آسیا دارد که می تواند با استفاده از حمایت های او مسیر پیشرفت را سریع تر کند.

محمد پرگر، رئیس ایرانی کنفدراسیون آسیا، فردی است که ورزش ناشنوایان ایران بخش مهمی از موفقیت هایش در بازی های آسیایی را مدیون او است؛ چرا که پس از انصراف ایران از میزبانی، برای مسابقات کشتی، تشک های سنگاپور را به مالزی برد و همین اقدام، زمینه ساز مدال های کشتی و قهرمانی ایران شد.



استعدادیابی؛ حلقه گمشده

درست است که زنان ورزشکار در این ۱۲ سال با درخشش در المپیک ناشنوایان بخشی از بار مدال آوری کاروان را به دوش کشیده اند، اما تکرار نام برخی ورزشکاران واقعی تلخ را یادآوری می کند؛ نبود استعدادیابی. با اینکه استعدادیابی در ورزش حرف اول را می زند، ظاهراً در ورزش ناشنوایان خبری از آن نیست.

تجربه بدون شک سلاح مهمی برای ورزشکاران در میدان های بزرگ است، اما پرسش اینجاست: مریم خداینده ۲۳ ساله تا چند سال دیگر می تواند بار اصلی ورزش ناشنوایان را در المپیک به دوش بکشد؟ اگر او به هر دلیلی حضور نداشته باشد، آیا ورزشکار دیگری هست که بتواند موفقیت ها و مدال های او را تکرار کند، یا با نبود خداینده باید قید مدال هایش را زد؟ فقدان چهره های تازه در کاروان ناشنوایان تنها یک دلیل دارد: استعدادیابی حلقه گمشده این ورزش است.

کاراته در صدر موفق ها

ملی پوشان کاراته با کسب ۱۲ مدال (۳ طلا، ۴ نقره و ۵ برنز) به عنوان موفق ترین رشته حاضر در این بازی ها شناخته شدند. کشتی با (۳ طلا، ۴ نقره و ۴ برنز) در رده دوم رشته های موفق قرار گرفت. تکواندو نیز با ۸ مدال در رده سوم رشته های مدال آور قرار گرفت. جودو با ۴ مدال و تیراندازی با ۲ مدال در رده های بعدی قرار گرفتند. والیبال ساحلی، بولینگ، گلف، بدمینتون، شنا، تنیس روی میز و دوومیدانی نیز به عنوان رشته های ناموفق دست خالی به خانه برگشتند.

رشته های موفق



رشته های ناموفق



No.	COUNTRY	Gold	Silver	Bronze
1	UKR	62	38	39
2	USA	19	11	24
3	IRI	14	12	14
4	JPN	12	8	10
5	KOR	11	18	13
6	POL	8	20	12
7	TUR	9	19	17
8	FRA	8	2	5
9	IND	8	1	8
10	KEN	5	7	10

رتبه	کشور	طلا	نقره	برنز
۱	توکیو	۳۲	۳۹	۲۹
۲	آمریکا	۱۷	۷	۱۲
۳	ژاپن	۱۶	۱۲	۲۳
۴	چین	۱۲	۱۶	۲۲
۵	کره جنوبی	۱۱	۱۳	۱۸
۶	هند	۹	۷	۴
۷	ایران	۸	۱۰	۱۹
۸	ایتالیا	۸	۸	۴
۹	فرانسه	۸	۴	۱۳
۱۰	آلمان	۶	۸	۱۰
۱۱	کوبا	۵	۶	۴
۱۲	روسیه	۴	۲	۳
۱۳	کره ای	۴	۰	۵
۱۴	اسپانیا	۳	۴	۳
۱۵	بریتانیا	۳	۲	۱
۱۶	اسرائیل	۳	۰	۰
۱۷	ترکیه	۲	۸	۱۵
۱۸	بریتانیا	۲	۲	۲
۱۹	جمهوری چک	۲	۱	۲
۲۰	فرانسه	۲	۰	۴
۲۱	مالزی	۱	۰	۰
۲۲	اسرائیل	۱	۰	۰

نمایش درخشان زنان ایران در ۱۲ سال

بای زنان ورزشکار ناشنوا ایرانی از سال ۲۰۱۳ در صوفیه بلغارستان به المپیک باز شد. سهم آنها از ۳۲ مدال کاروان در ۲۰۱۳، یک طلا و ۶ برنز بود. در المپیک ۲۰۱۷ از جمع ۷۵ نفره کاروان ایران، هفت زن دیگر به ۱۰ نفر دوره قبل اضافه شدند تا تعداد زنان ورزشکار به ۱۷ نفر برسد. این ۱۷ نفر موفق شدند ۱۶ مدال کسب کنند؛ یک طلا، چهار نقره و شش برنز که از مجموع ۳۴ مدال کاروان، سهم قابل توجهی بود. مدال های زنان سبب شد جایگاه کاروان ایران در ۲۰۱۷ یک پله در رده بندی مدالی ارتقا یابد و از رتبه هشتم به هفتم برسد. در المپیک ۲۰۲۲ برزیل نه تنها تعداد زنان افزایش نیافت، بلکه یک نفر هم کمتر شد و ۱۶ زن در کاروان ۷۵ نفره حضور داشتند. هر چند تعداد مدال های زنان به ۱۲ مدال کاهش یافت (۴ مدال کمتر از دوره قبل)، اما کیفیت مدال ها بهتر شد. در توکیو، با وجود حضور ۱۹ زن (سه نفر بیشتر نسبت به برزیل)، نتایج امیدوارکننده نبود. زنان در این رقابت ها ۱۲ مدال شامل چهار طلا، چهار نقره و چهار برنز کسب کردند.

زنان قهرمان در المپیک ناشنوایان



شروع با برنز، پایان با طلا

اولین مدال ایران در بیست و پنجمین دوره بازی های المپیک ۲۰۲۵ ناشنوایان، برنز بود. در اولین روز رسمی بازی ها، علی سلحشور در جودو مدال برنز به دست آورد. تیم کومیته بانوان نیز آخرین مدال کاروان ایران را کسب کرد. زنان کاراته کا ایران با کسب نشان طلا آمار طلاهای ایران در این بازی ها را به عدد ۸ رساندند.



۲۰۲۵ توکیو

روسیه
مدال طلا..... ۱۱
مدال نقره..... ۱۳
مدال برنز..... ۱۸
جایگاه در جدول..... ۵



۲۰۲۵ توکیو

ژاپن
مدال طلا..... ۱۶
مدال نقره..... ۱۲
مدال برنز..... ۲۳
جایگاه در جدول..... ۳



۲۰۲۵ توکیو

چین
مدال طلا..... ۱۲
مدال نقره..... ۱۶
مدال برنز..... ۲۲
جایگاه در جدول..... ۴



۲۰۲۵ توکیو

کره جنوبی
مدال طلا..... ۱۱
مدال نقره..... ۱۳
مدال برنز..... ۱۸
جایگاه در جدول..... ۵



۲۰۲۵ توکیو

هند
مدال طلا..... ۹
مدال نقره..... ۷
مدال برنز..... ۴
جایگاه در جدول..... ۶



روسیه و مدال هایی که به حساب نیامد

کاروان ورزشی روسیه دو سالی است که در المپیک ناشنوایان نیست. ورزشکاران ناشنوا روسیه سال ۲۰۲۲ که به خاطر جنگ روسیه علیه اوکراین از حضور در میادین بین المللی محروم شده اند، غایب بزرگ المپیک بیست و چهارم ۲۰۲۲ برزیل بودند اما بعضی ورزشکاران روسی زیر پرچم فدراسیون جهانی در المپیک بیست و پنجم به میزبانی توکیو حاضر شدند. حضور آنها به ویژه کشتی گیران روسی کار را برای ایرانی ها سخت کرد و حتی مدال را از چنگ کشتی گیران ایرانی درآورد.



سیر صعودی سامورایی ها

میزبان بیست و پنجمین دوره بازی های المپیک ناشنوایان با ۲۴۴ ورزشکار در این بازی ها حضور یافت و با کسب ۱۶ طلا، ۱۲ نقره و ۲۳ برنز، جایگاه سوم بازی ها را در جدول رده بندی به دست آورد. سامورایی ها در سال ۲۰۲۲ روی پله پنجم جدول ایستادند. آنها در مجموعه ادوار برگزاری این بازی ها ۲۴۳ مدال کسب کرده اند. سبقت زاین از ایران نشان می دهد آنها سرمایه گذاری فوق العاده ای برای موفقیت در این بازی ها انجام داده اند.



چین در حال سبقت از ایران

ورزشکاران ناشنوا در چین تاکنون در هشت دوره بازی ها شرکت کرده اند. آنها با شروعی مشابه ایران، یعنی کسب دو مدال برنز و رده ۳۹، مسیر پیشرفت چشمگیری را طی کردند و امسال، با درخشش شناگران و ملی پوشان تنیس روی میز، توانستند با ۱۲ مدال طلا به جایگاه چهارم صعود کنند تا غیبت خود در دوره قبلی برزیل را جبران کنند. نکته جالب توجه این است که ایرانی ها با ۱۷ مدال طلا، دوره حضور، موفق به کسب ۱۱۳ مدال طلا شده اند، در حالی که چین با کمتر از نصف آن، یعنی ۵۳ مدال طلا، توانسته است به سرعت پیشرفت کند.



کره جنوبی و صعود پیوسته در جدول

کره جنوبی از سال ۱۹۹۷ وارد بازی های المپیک ناشنوایان شد و با کسب دو مدال برنز و جایگاه ۳۹ در جدول توزیع مدال ها کار خود را آغاز کرد. از آن زمان، مسیر صعودی این کشور در دوره های بعدی به وضوح مشهود بود؛ با قرار گرفتن در رده یازدهم، سپس چهارمی در برزیل و پنجمی در توکیو با ۱۱ مدال طلا، کره جنوبی توانست بالاتر از کاروان ایران قرار گیرد و زنگ خطری جدی برای ورزش ناشنوایان ایران به صدا درآورد.



پیشرفت قابل توجه هندی ها

کاروان ورزشی هند در بیست و پنجمین دوره المپیک ناشنوایان، بهترین جایگاه خود را در ادوار بازی های المپیک ناشنوایان به دست آوردند. هندی ها با ۶۷ ورزشکار به توکیو آمدند و با کسب ۹ طلا، ۷ نقره و ۴ برنز در رده ششم جدول توزیع مدال ایستادند. هندی ها در تیراندازی، بدمینتون و گلف طلائی شدند تا نسبت به دوره قبل پیشرفت قابل ملاحظه ای داشته باشند. هند در سال های ۲۰۱۷ جایگاه بیست و ششم و در ۲۰۲۲ روی پله نهم جدول توزیع مدال ها قرار داشت.

هفتمی المپیک؛ نتیجه تاریخی یا زنگ خطر؟

پرونده بیست و پنجمین المپیک ناشنوایان برای کاروان ورزشی عاشقان ایران با هفتمی بسته شد؛ با کسب ۳۷ مدال شامل ۸ طلا، ۱۰ نقره و ۱۹ برنز. نتیجه ای نه چندان دلچسپ که با این حال، مصطفی نکولیل آزاد، رئیس فدراسیون ناشنوایان، با خوشحالی از آن به عنوان دومین نتیجه برتر تاریخ این رشته یاد می کند. ظاهراً رئیس فدراسیون فراموش کرده است که هفتمی نه تنها نتیجه تاریخی محسوب نمی شود،

بلکه به نوعی زنگ خطر نیز هست. کاروان ایران برای اولین بار نیست که هفتم جدول رده بندی المپیک شده و سال ۲۰۱۷ در سامسون ترکیه نیز هفتمی را تجربه کرده بود. بنابراین اگر قرار باشد این نتیجه را تاریخی بدانیم، حداقل باید یک بار دیگر چنین موقعیتی رخ می داد تا قابل حساب باشد. از سوی دیگر، حتی با حساب سرانگشتی تعداد مدال ها نیز می توان فهمید که کاروان موفق بوده

یا نه. کاروان ورزشی ایران در المپیک ۲۰۲۲ برزیل ۱۴ مدال طلا، ۱۲ نقره و ۱۴ برنز کسب کرده بود، در حالی که در المپیک توکیو، تعداد مدال ها ۸ طلا، ۱۰ نقره و ۱۹ برنز بود. آقای رئیس فدراسیون، از کی کاهش تعداد مدال طلا کاروان به معنای پیشرفت است؟ ۶ مدال طلا ایران در توکیو نسبت به برزیل کاهش یافته و در عوض، ۵ مدال برنز به تعداد مدال های برنز اضافه شده است. آیا این پیشرفت است؟



کاروانی با اختلاف سنی ۳۶ سال در توکیو

ورزشکاران ناشنوایان اعزامی به بازی های المپیک توکیو از میانگین سنی بالایی برخوردار بودند. علیرضا کرمانی، ملی پوش ناشنوا بولینگ با ۵۳ سال مسن ترین ورزشکار اعزامی به این رویداد بود که در برزیل توانست مدال برنز بگیرد ولی این بار ناکام لقب گرفت. جوان ترین عضو کاروان هم کسی نیست جز علی شیخ با ۱۷ سال سن. جودوکار کشورمان

در اولین حضور بین المللی خود عملکرد قابل توجهی از خود نشان داد. این ورزشکار جوان در وزن ۶۰ کیلوگرم به رقابت پرداخت و در نهایت موفق به کسب مقام پنجم در این مسابقات معتبر شد. شیخ در دور اول حریفی از نامیبیا را شکست داد اما در دور دوم برابر نماینده هلند که رنکینگ اول جهان را در اختیار دارد، متحمل شکست شد.

